

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 395/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Na priekope 174/13, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 98/2019 z 25. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 98/2019 z 25. septembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 Cpr 2/2015 domáhal určenia neplatnosti písomného napomenutia proti Kysuckej nemocnici s poliklinikou Čadca (ďalej len „žalovaná“). Okresný súd rozsudkom č. k. 7 Cpr 2/2015-104 z 10. mája 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľa a zaviazal ho nahradiť žalovanej trovy konania. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ nepreukázal naliehavý právny záujem na určení neplatnosti písomného upozornenia podľa v tom čase platného a účinného § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 8 CoPr 10/2016-126 z 29. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) na základe odvolania sťažovateľa rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 118/2017 z 25. októbra 2017 tak, že ho odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 409/2018 z 20. marca 2019 rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 118/2017 z 25. októbra 2017 porušené boli a ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu odmietol. Dovolací súd svoje rozhodnutie založil na právnom názore, podľa ktorého dovolanie sťažovateľa je podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) neprípustné a existenciu

dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľ nevyargumentoval jasným a konkrétnym spôsobom.

5. Sťažovateľ ústavnú sťažnosť odôvodňuje odmietnutím právneho formalizmu, aplikovaného dovolacím súdom v ústavnou sťažnosťou napadnutom uznesení, ktorý podľa jeho názoru vedie k odmietnutiu spravodlivosti.

6. Sťažovateľ namieta, že odôvodnenie napadnutého uznesenia v bodoch 17 a 18 nezodpovedá argumentom sťažovateľa uvedeným v dovolaní k prípustnosti dovolania podľa § 420 ods. 1 písm. f) CSP a dovolacím dôvodom podľa § 431 ods. 1 CSP. Sťažovateľ uvádza, že v dovolaní nenamietal nedostatok odôvodnenia, ako to nesprávne tvrdí dovolací súd v bode 17 odôvodnenia, a rovnako v dovolaní nenamietal ani nedostatky v procese zisťovania skutkového stavu, ako to tiež nesprávne tvrdí dovolací súd v bode 18 odôvodnenia napadnutého uznesenia. Okresný súd a krajský súd totiž vôbec nezačali proces zisťovania skutkového stavu, keďže žaloba bola zamietnutá z procesného dôvodu – nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na určenie neplatnosti písomného napomenutia zamestnanca zamestnávateľom.

7. V dovolaní sťažovateľ namietal, že okresný súd a krajský súd svojím procesným postupom porušili zásadu zákazu denegatio iustitiae. Zamietnutie žaloby z procesného dôvodu súdom prvej inštancie potvrdené odvolacím súdom považuje sťažovateľ za neoprávnený zásah do práva na spravodlivý proces a znemožnenie uskutočnenia procesných oprávnení, ako napr. prednesenie obrany vyvracajúcej skutkové okolnosti, na ktorých bolo založené písomné napomenutie s tým, že dôkazné bremeno na preukázanie skutkových tvrdení uvedených v písomnom napomenutí bolo na žalovanej.

8. Sťažovateľ argumentuje takto: „28. *Fundamentálna právna otázka vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. b/ a § 432 CSP je nastolená v bode 21 ods. 2 dovolania s tým, že riešenie tejto otázky predložil sťažovateľ dovolaciemu súdu v bodoch 9-19 dovolania vzhľadom k tomu, že sťažovateľov právny názor odvolací súd odmietol.*

29. *Sťažovateľovi sa javí (podľa odôvodnenia sťažovateľom napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu), že dovolací súd sa domáha vymedzenia právnej otázky*

z hľadiska gramatického a vecného jednou vetou zakončenou otáznikom. Takéto chápanie vymedzenia právnej otázky považuje sťažovateľ za neprijateľný formalizmus odporujúci materiálnemu chápaniu práva na súdnu ochranu ako integrálnej súčasti právneho štátu.

30. Otázky, ktoré nastoľuje dovolací súd (bod 28 odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu) a majú predstavovať vady dovolania, sú parciálnymi otázkami vo vzťahu k fundamentálnej právnej otázke, ktorou je možnosť resp. nemožnosť brániť sa zamestnancom proti písomnému napomenutiu zamestnávateľom samostatnou určovacou žalobou.

31. Odkaz na možnosť žalovať splnenie povinnosti alebo osobitný právny postup upravený v príslušných právnych predpisoch (bod 29 odôvodnenia napadnutého sťažnosťou) v okolnostiach sťažovateľovej veci neobstojí.

Zákonník práce v § 77 rieši obranu (zamestnanca) proti skončeniu pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa a nie možnosť právnej ochrany proti v poradí prvému písomnému napomenutiu zamestnanca. Inak povedané, bez druhého písomného napomenutia podľa dovolacieho súdu nemá zamestnanec právo na žiadnu súdnu ochranu proti v poradí prvému písomnému napomenutiu.

32. Sťažovateľ v rámci námietok porušenia súdom a dohovorom priznaného práva na spravodlivý súdny proces, namieta aj spôsob odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu. V odôvodnení je celkom 50 odkazov na konkrétne rozhodnutia najvyššieho súdu s uvedením spisovej značky alebo čísla judikátu a 6 odkazov na rozhodnutia Ústavného súdu SR s uvedením spisovej značky.

33. Výrok súdneho rozhodnutia a jeho odôvodnenie má byť primárne jasný a zrozumiteľný strane konania a odkaz na 50 rozhodnutí, judikatúru a stanoviská najvyššieho súdu rozhodne pre stranu konania zrozumiteľný nie je. Ani právny zástupca strany konania nemôže mať povinnosť dohľadať 50 rozhodnutí najvyššieho súdu (ako i 6 rozhodnutí ústavného súdu) a tieto predložiť a vysvetliť strane civilného konania. Jasné a zrozumiteľné odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné povinnosti súdu.“

9. Sťažovateľ považuje právny názor, podľa ktorého je neosvedčenie naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti písomného upozornenia zamestnávateľa

na porušenie pracovnej disciplíny samostatným a prvoradým dôvodom na zamietnutie takejto žaloby, za arbitrárny, a tým, že sa všeobecné súdy na troch stupňoch konania zaoberali výlučne procesnou stránkou veci a nepodrobili žalobu „*vecnému a právnenému prieskumu sťažovateľových žalobných argumentov*“, porušili jeho základné právo na súdnu ochranu.

10. Na základe uvedených dôvodov sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, toto napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne.

II.

Relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

17. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý v dôsledku formalistického postupu odmietol dovolanie sťažovateľa, čím došlo podľa jeho názoru k odmietnutiu spravodlivosti.

18. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

19. Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní (m. m. II. ÚS 581/2017). V dovolacom konaní iniciovanom sťažovateľom ako dovolateľom procesné podmienky upravoval v čase podania dovolania § 419 a nasl. CSP.

20. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa (m. m. III. ÚS 450/2017).

21. Sťažovateľ v dovolaní namietal existenciu vady zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP], ktorú videl v tom, že vo veci konajúce všeobecné súdy rozhodli o zamietnutí žaloby sťažovateľa z procesných dôvodov bez jej vecného posúdenia. Zároveň namietal,

že prípustnosť dovolania je daná podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená).

22. Po citácii všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vymedzeným v § 420 a § 421 CSP najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na dôvody, ktorými možno odôvodniť dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, pričom zároveň zdôraznil, že dovolací dôvod sa v súlade s § 431 ods. 2 CSP vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva vada, ktorou sa odôvodňuje prípustnosť dovolania.

23. Najvyšší súd v ďalšom zdôraznil, že dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), pričom dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

24. Po oboznámení sa s napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd považuje za preukázané, že najvyšší súd skúmal prípustnosť dovolania sťažovateľa nielen podľa § 420 CSP, ale aj podľa § 421 CSP a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa § 420 písm. f) CSP, ani podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

25. K sťažovateľom namietanej procesnej vade zmätočnosti vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP najvyšší súd v napadnutom uznesení poukazuje na výklad pojmu „procesný postup“, ktorý je obsiahnutý vo viacerých tam uvedených rozhodnutiach najvyššieho súdu, a preto uzavrel, že pokiaľ sťažovateľ namieta právne posúdenie veci tak, ako to vyplýva z jeho dovolacích argumentov, nejde o dôvod zmätočnosti.

26. Najvyšší súd sa tak ako dovolací súd v napadnutom uznesení podľa názoru ústavného súdu zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s námietkou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol

v relevantnej časti ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné [§ 447 písm. c) CSP].

27. K sťažovateľom namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd v napadnutom uznesení zdôraznil mimoriadny význam obsahu pojmu „právna otázka“ a tiež spôsobu, akým dovolateľ túto otázku zdefinuje a špecifikuje v dovolaní. Zároveň poukázal na to, že v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd, inak by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP.

28. Najvyšší súd poukázal v tejto súvislosti na skutočnosť, že uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá tiež to, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil.

29. V nadväznosti na to najvyšší súd konštatoval, že z obsahu dovolania nie je zrejmé, akú konkrétnu právnu otázku chce sťažovateľ riešiť, keď sťažovateľ v dovolaní dovolací dôvod podľa § 432 ods. 2 CSP vymedzil tak, že *„Dovolateľ sa domáha, aby dovolací súd posúdil nevyhnutnosť preukázania naliehavého právneho záujmu pri tom type súdnej ochrany, ktorú zvolil, ale zároveň, aby podľa spôsobu vyriešenia tejto právnej otázky posúdil aj existenciu naliehavého právneho záujmu dovolateľa na súdnej ochrane s poukazom na bod 13 dôvodov dovolania.“*. Následne sa najvyšší súd vyjadril, že pokiaľ bolo zámerom sťažovateľa riešiť otázku existencie naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti aktu zamestnávateľa z dôvodu, že tento akt – písomne upozornenie zamestnávateľa na porušenie pracovnej disciplíny, zostáva založený v osobnom spise sťažovateľa a bude ho sprevádzať jeho ďalším profesionálnym životom, nejde podľa jeho názoru o otázku zásadného právneho významu.

30. V nadväznosti na citované predbežné závery najvyšší súd s prihliadnutím na právnu úpravu obsiahnutú v § 447 písm. f) CSP, podľa ktorej sa dovolanie odmietne, ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, dovolanie sťažovateľa vo veci namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP odmietol.

31. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za formalistické, keďže absencia náležitosti vymedziť dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, tak ako to bolo dané aj vo veci dovolania podaného sťažovateľom, je podľa Civilného sporového poriadku dôvodom na odmietnutie dovolania.

32. Zároveň sa však najvyšší súd vyjadril aj k právnemu posúdeniu otázky, ktoré pravdepodobne sťažovateľ zamýšľal spochybníť. Otázku danosti nalievavého právneho záujmu pri určovacej žalobe v zmysle v tom čase platného a účinného § 80 písm. c) OSP nepovažoval najvyšší súd v okolnostiach daného prípadu za otázku zásadného právneho významu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd zároveň poukázal na iné právne prostriedky, ktoré sťažovateľ má v prípade potreby odstránenia neistoty v právnom postavení k dispozícii, a odkázal na právnu úpravu podľa zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov.

33. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľa, s ktorým sa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu prima facie nemožno považovať za neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru

o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľa.

34. Keďže najvyšší súd svoje rozhodnutie vo veci odmietnutia dovolania sťažovateľa zdôvodnil v dostatočnej a presvedčivej podobe, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí relevantnej časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

35. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu